

מ"ת 8972/03/14 - מדינת ישראל נגד סעיד ראגב

בית משפט השלום בטבריה

מ"ת 8972-03-14 מדינת ישראל נ'
ראגב(עציר)
09 אפריל 2014

בפני כב' השופט ניר מישורי לב טוב

בעניין:

המבקשת

מדינת ישראל

נגד

המשיב

סעיד ראגב (עציר)

נוכחים:

בשם המבקשת - מתמחה הגב' אינאס ריזק

בשם המשיב - עו"ד עיסאם טנוס מטעם הסנגוריה הציבורית

המשיב - הובא [ע"י הליווי]

החלטה

בפני בקשה למעצר עד תום ההליכים בהתאם לסעיף 21 (א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"), בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, ובהתאם לסעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים.

רקע:

כנגד המשיב סעיד בן עלי ראגב (להלן: "**המשיב**"), הוגש כתב אישום בגין עבירות של **פציעה בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), **תקיפה בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי סעיף 380 לחוק, **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק, **שיבוש מהלכי משפט**, עבירה לפי סעיף 244 לחוק, **הדחה בחקירה**, עבירה לפי 245(א) לחוק.

מ.ע. יליד 1996 (להלן: "**הקטין**"), הינו בנה הקטין של ס. ח. (להלן: "**ס.ס.**"). הקטין וס. מתגוררים ברחוב ... בטבריה (להלן: "**הבית**"). המשיב הינו חברה של ס. מזה שנה.

בהתאם לנטען בכתב האישום, ביום 1.3.14 בשעה 23:30 ו/או בסמוך לכך, הגיע המשיב כשהוא בגילופין לביתה של

עמוד 1

סמיחה. הוא דרש לדבר עם הקטין בשל ויכוח שהיה בינו לבין ס., הקטין ביקש מהמשיב לא להתערב ונכנס לחדרו והנאשם בתגובה החל לקלל את הקטין. מאוחר יותר כאשר נכנס הקטין למטבח המשיב הלך בעקבותיו ולקח סכין (להלן: "הסכין") תקף את הקטין, דקר אותו בחזה ופצע אותו. המשיב השליך לעבר הקטין צלחות שפגעו בקטין והתנפצו ברצפת הבית. הקטין נמלט מביתו לדירת השכנה, פ. א. (להלן: "פנינה"), האחרונה הסתירה את הקטין וביקשה לדבר עם המשיב אשר איים בקול רם בפניה על הקטין באומרו "היום אני הורג אותך" בעוד הקטין עומד בפתח ביתה של פ. ושמע את האיום. המשיב הורה לס. לנקות את שברי הצלחות והלכלוך שנגרם מהשלכת הצלחות בכוונה לשבש או להכשיל את החקירה.

כתוצאה ממעשיו של המשיב נגרם לקטין פצע דקירה בחזה העליון מצד ימין ופצע מדמם ביד ימין. עפ"י כתב האישום המשיב תקף שלא כדין קטין באמצעות נשק קר, גרם לפציעתו, איים עליו שלא כדין בגופו, שיבש הליכי משפט בכוונה למנוע או להכשיל חקירה וכן הדיח קטין בחקירה.

בד בבד, עם הגשת כתב האישום ביום 5.3.14, הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

בדיון מיום 17.3.14 הסכים סניגור של המשיב לקיומן של ראיות לכאורה ולעילת המעצר. במסגרת הדיון הציע הסניגור לשחרר את הנאשם לכפר כנא בפיקוחם של הגב' פ. ע. .... אחותו של המשיב, ושל מר . ע. ת.ז. ... וכן הצבת פיקוח אלקטרוני.

בית המשפט הורה על הזמנת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב לבחינת חלופת המעצר שהוצעה. תסקיר המעצר הוגש ביום 6.4.14.

טענות מטעם הצדדים:

לטענת המבקשת, בידיה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב, בין היתר הודעת הקטין המתלונן, הודעת ס. אימו של הקטין שנכחה בתקיפה, הודעת השכנות פ. א. וס. א., קלטת מוקד 100, תמונות פציעתו של הקטין וגרסאותיו השקריות של הנאשם.

לטענת המבקשת המשיב בעת שהיה בגילופן נקט באלימות חמורה, ותוך שימוש בנשק קר, כלפי המתלונן הקטין בביתו שאמור להיות מבצרו, ללא כל סיבה.

לגישת המבקשת קמה נגד המשיב עילת מעצר מכוח סעיף 21 (א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים ומכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, שעניינו חשש כי המשיב יסכן את בטחונו של אדם בכלל, את בטחונו של המתלונן והעדים ואת בטחון הציבור בכלל.

המבקשת טוענת גם כי קיים יסוד סביר לחשש לשיבוש הליכי משפט, זאת בהתחשב בכך שהעדים הינם קרובים למשיב ומוכרים לו היטב. כמו כן, המשיב ניסה להניע בעת מעשה ולאחר שהבחין במשטרה בפתח הבית, את ס. אמו של

המתלונן הקטין שלא להתלונן ואף הצליח להניע את המתלונן שלא יתלונן כנגדו. כמו כן הוא אף מואשם בשיבוש מהלכי משפט והדחה בחקירה ולפיכך קמה נגדו גם עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים.

בבקשה למעצר עד תום הליכים ציינה המבקשת כי עברו של המשיב כולל 4 הרשעות בעבירות של אלימות, כליאת שווא, איומים והתעללות בקטין וכי ביום 6.7.09 נגזר דינו של המשיב ל-46 חודשי מאסר בפועל. כן תלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי למשך 24 חודש בגין עבירות אלימות.

בדיון מיום 7.4.14 חזרה המבקשת על טיעוניה וטענה עוד כי תסקיר שירות המבחן, שולל את החלופה המוצעת ואינו ממליץ על שחרור המשיב ועל כן ביקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

ב"כ המשיב, אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה וקיומה של עילת מעצר. הסניגור טען כי חלופת המעצר לא באה לאיין לחלוטין את המסוכנות אלא להגבילה לרמה סבירה שתאפשר איזון בין זכותו של המשיב לחירות לבין הגנה על המתלונן ועל כלל הציבור. הסניגור ביקש להורות על שחרור המשיב בחלופת מעצר בבית אוחות המתגוררת ב... מקום מעצר הבית הוא מרוחק ממקום מגוריו של המתלונן שבטבריה.

דין:

על בית המשפט להכריע בבקשת מעצר עד תום ההליכים, בהתאם לסעיף 21 לחוק המעצרים, עליו לבחון שאלת קיומן של ראיות לכאורה, עילת מעצר וחלופת מעצר.

ב"כ המשיב הסכים לקיום תשתית ראייתית ועילת מעצר וטענותיו מצומצמות לשאלת חלופת המעצר.

העבירות המיוחסות למשיב מקימות עילת מעצר מכוח החזקה הקבועה בסעיף 21 (א)(1)(ג)(4) לחוק מעצרים, בסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, ובסעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים.

מסוכנות המשיב נלמדת מתוך החזקה הנזכרת, ועליו הנטל להפריך את חזקת המסוכנות.

סעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, מורה כי על בית המשפט לבחון אם **"לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של המשיב פחותה"**.

במסגרת שיקוליו בית המשפט בוחן את המסוכנות תוך הבאה בחשבון של נסיבות המקרה והראיות שבפניו, ביחד עם נתוניו האישיים של המשיב שבפניו, לרבות עברו הפלילי. (ראה: בש"פ 5222/97 קופל פטשניק נ' מדינת ישראל פ"ד נא(4) 702, בעמ' 707-706).

למשיב שבפניו מיוחסות עבירות אלימות, איומים, שיבושי חקירה והדחה. לחובת המשיב הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות חמורות ואין זו הסתבכותו הראשונה בפלילים.

המשיב כבן 52, מתסקיר שירות המבחן מיום 6.4.14, עולה כי שירות המבחן המליץ שלא לשחרר את המשיב לחלופת מעצר וכי השימוש באיזוק האלקטרוני לא יהיה אפקטיבי בעניינו.

בית-המשפט אמנם אינו כבול או מחוייב בהמלצותיו של שירות המבחן. עם זאת נפסק לא אחת, כי סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תעשה באופן חריג, ומקום בו קיימים לכך טעמים כבדי משקל (ראו בשפ 3201/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (ניתנה ביום 6.5.10) בש"פ 3286/07 **מדינת ישראל נ' עמר**, (ניתנה ביום 16.4.07); בש"פ 9354/02 **מדינת ישראל נ' גידניאן**, (ניתנה ביום 5.11.02); בש"פ 5859/04 **מדינת ישראל נ' אבו סביח**, (ניתנה ביום 22.6.04)).

מעיון במכלול נסיבות המקרה והעושה סבורני כי טעמים כאלה אינם קיימים בענייננו. ההיפך הוא הנכון. המעשים המיוחסים למשיב והיקפם מבססים את הערכת המסוכנות עליה מצביע שירות המבחן.

אף מעיון בעדותה של ס., אמו של המתלונן למדים אנו על קיומה של סכנה לשלומו של הקטין ועל ניסיונותיו של המשיב לשבש הליכי חקירה בכך שאמר לה לנקות את שברי הצלחות ולהדיח המתלונן ואף בהודעתה מיום 2.3.14, מסרה ס., אמו של המתלונן כי המשיב שותה הרבה וכל פעם היא מזהירה אותו אך המשיב חוזר ולשתית האלכוהול. מעדותה עולה כי המשיב תקף את הקטין ללא כל סיבה זרק עליו צלחות שנשברו ולקח מהמגירה סכין מטבח. ס. מסרה שלא ראתה את המשיב דוקר את הקטין היא מסרה לחוקר כי היא הוציאה את הקטין מהבית במטרה למנוע "בעיות" - "שיצא כדי שסעיד יירגע, שלא יהיה יותר בבעיות". אף כשנשאלה סמיחה מדוע לא יצאה אחרי הקטין לשאול לשלומה היא מסרה כי המשיב נעל את הדלת ושם את המפתחות בכיסו, היא פחדה ממנו וגם אם הייתה מבקשת לא היה נותן לה את המפתחות. בכל אלו יש כדי להצביע על חששה האמיתי של בת הזוג מפני אלימות המשיב כלפי וכלפי בנה.

כמו כן, בהודעתה נשאלה סמיחה אם היא שמעה את המשיב מאיים על הקטין ואומר לו שישבור לו את הרגליים ויעשה ממנו חתיכות היא ענתה "כן".

בהתאם לכתב האישום המשיב לאחר הויכוח שיהיה בינו לבין המתלונן הקטין, ובעת שהקטין לא השיב לו בחזרה והסתגר בחדרו, המשיב ארב לקטין שיצא מחדרו למטבח והלך אחריו, המשיב הוציא סכין מטבח מהמגירה ותקף את הקטין ללא כל סיבה בעוד הקטין ופצע אותו בחזה מצד ימין.

לענין השימוש בסכין ליישוב חילוקי דעות, לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי:

"נמצא לנו כי תת תרבות הסכין החלה לפשות במקומותינו בשנים האחרונות, ומספר האירועים בהם משמשת סכין לפתרון של חילוקי דעות, כביכול, מתרבה והולך. דומה התופעה בעיני לחיידק שצנח אל כדור הארץ ממקומות רחוקים בחלל. בני אדם שעל פני כדור הארץ אין בגופם חיסון טבעי כנגד אותנו חיידק. והמגיפה פושה במחנה. מחובתם של בתי המשפט, כך דומה עלי, להעלות את תרומתם לחיסון האוכלוסיה מפני

אותו חיידק רע שאנו ניגפים בפניו, ודרך אחת היא להודיע ברבים וידעו הכל. בהעדר נסיבות יוצאות דופן במיוחד, מי שיעשה שימוש בסכין לפגיעה בחברו, דינו יהיה מעצר עד תום ההליכים. זה הכלל וזה יהיה אף דינו של העורר". (בש"פ 2181/94 מיכאלי נ. מ"י).

כמו כן נקבע כי:

"אין צורך להכביר מילים באשר למסוכנותו של מי אשר מבצע עבירות אלימות תוך שימוש בנשק, ובעניין זה קבע המחוקק חזקת מסוכנות, שעל הנאשם להפריכה. הנטל המוטל על הנאשם לעניין זה כבד ובית משפט זה חזר וקבע לא אחת, כי חברה מתוקנת חייבת לשרש ולהדביר בכל תוקף את תת תרבות הסכין בסנקציות חריפות, לרבות בדרך של מעצר עד תום ההליכים. אכן, מי שקיימות לגביו ראיות לכאורה כי עשה שימוש בנשק הסכין פעם אחת, לא ניתן לסמוך עליו שלא יחזור וייעשה שימוש כזה פעם נוספת (ראו: בש"פ 411/91 מוחמד עבד אלטיף בדארנה נ. מדינת ישראל; בש"פ 6678/93 עוזי בן נסים מיזל נ. מדינת ישראל; בש"פ 2773/02 זבולון יושבייב נ. מדינת ישראל; בש"פ 5443/03 חמודה לובאני נ. מדינת ישראל)".

מהאמור לעיל בית המשפט נלחם בתופעה זו של שימוש ספונטאני בסכין ואינו שש לשחרר נאשם אשר השתמש בסכין, ובעיקר בהיעדרן של נסיבות יוצאות דופן במיוחד, (ראה גם: בש"פ 2235/10 מדינת ישראל נ' יניב פסטרנק (ניתנה ביום 1.4.10))

המשיב במקרה דנן תקף את הקטין המתלונן ופצע אותו בחזהו כאשר גם הז'קט והחולצה מתחת שלבש הקטין נחתכו כפי שעולה מהתמונות בתיק החקירה. חומרת מעשיו של המשיב מתבטאת בעצם השימוש בסכין ולא בתוצאות אשר אך בנס לא גרמו לתוצאות יותר חמורות.

עוד נקבע בבש"פ 8245/05 מרקו לנקרי נ' מ"י (ניתנה ביום 25.9.2005) כי "מאדם מהיר חימה שאינו מהסס לנעוץ חפץ חד בחזהו של אחר נשקפת מסוכנות".

המשיב לא היסס ליטול סכין מטבח ואף להשתמש בו. במעשיו ניתן לראות שהייתה לו כוונה תחילה מסוכנותו של המשיב טמונה דווקא בחשש מפני אותה אלימות ספונטנית ובלתי צפויה מצידו, אשר תוצאותיה עלולות להיות קשות. בשל כך, לא ניתן להסתפק בעניינו בחלופת מעצר.

באשר לטענת הסגור להורות על שחרור המבקש באיזוק אלקטרוני. שירות המבחן ציין כי השימוש באיזוק האלקטרוני לא יהיה אפקטיבי בעניינו. לא אחת נקבע בפסיקה כי מערכת האיזוק האלקטרוני אינה מהווה "תרופת קסם" כפי שנקבע בבש"פ 9854/06 עאטיאס נ' מדינת ישראל, (ניתנה ביום 13.12.06):

"הזדמן לי כבר לומר כי איזוק אלקטרוני איננו תרופת קסם, והוא איננו מנטרל את כל גורמי הסיכון בהנחה שאלו קיימים. האיזוק מתריע בתחנת המשטרה כי משוחרר בערובה, עזב את המקום שבו הוא אמור להימצא, הא ותו-לא. הוא איננו מודיע את מקום הימצאו, והיעילות שבו מותנית בכך שמיד לאחר קבלת ההתרעה יוזנקו כוחות משטרה כדי לתפוס את העבריין.

בבסיסו, שחרור בערובה הוא מעין חוזה אמון בין המשוחרר לבין בית המשפט. המשוחרר מתחייב לכך שיעמוד בתנאים ובית המשפט, בהנחה שהוא נותן בו אמון-מורה על שחררו. כל האמצעים הנוספים, יהיו אלו מפקחים בשר ודם או איזוק אלקטרוני, אינם אלא חישובים שנועדו להבטיח את קיומו של החוזה, אולם אינם יכולים להוות את בסיסו. מקום שבסיס זה אינו קיים, גם איזוק אלקטרוני לא יהווה מענה".

הלכה זו שיצאה תחת ידיו של בית המשפט העליון יפה למקרה בפנינו.

העובדה שהחלופה המוצעת בכפר ... מרוחקת ממקום מגוריו של המתלונן אין בה כדי לאיין את דבר קיומו של חשש ממשי לשלומו של המתלונן הקיים בנסיבות המקרה דנן. מסוכנותו של המשיב אינה מאפשרת שחרורו לחלופת מעצר ואף הפיקוח האלקטרוני לא יהיה יעיל במקרה שלפני. כפי שניסיון החיים מלמד, הרי אם יפר המשיב את תנאי שחרורו, עד שהמערכת האלקטרונית תפעל את פעולתה ועד אשר יאותר המשיב, המשיב יוכל לשוב ולתקוף את המתלונן בייחוד כאשר איים עליו בפני עדים "שיהרוג אותו" ו/ או לשבש הליכי משפט כפי שכבר ניסה לעשות בסמוך לאירוע. למשיב עבר פלילי של אלימות, כליאת שווא, איומים והתעללות בקטין וביום 6.7.09 נגזר דינו של המשיב ל- 46 חודשי מאסר בפועל. כמו כן תלוי ועומד נגד המשיב מאסר על תנאי למשך 24 חודש בגין עבירות אלימות. עבירות אלו מהוות אינדיקציה נוספת למזגו האלים של המשיב והדבר מחזק את ההערכה בדבר מסוכנותו. לאור האמור לעיל ולאור עברו הפלילי של המשיב מתקשה אני להאמין, שאם המשיב ישוחרר לחלופת מעצר, הוא יקיים את תנאי שחרורו.

אשר על כן החלטתי להיעתר לבקשה ולהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

ניתנה והודעה היום ט' ניסן תשע"ד, 09/04/2014 במעמד הנוכחים.

ניר מישורי לב טוב, שופט